

Edinost

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom Poslana, osmrtnice in javne zahvale domači oglašit. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nepravilni dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, im sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

„Edinost“,
rhaia enkrat na dan, razen nedelj in
praznikov, ob 6. uri zvečer.
Naročnina znaša:
Za celo leto 24 kron
za pol leta 12 „
za četrt leta 6 „
za en mesec 2 kroni
Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Po tobakarnah v Trstu se prodajajo posamezne številke po 6 stotink (3 nvč.); izven Trsta pa po 8 stotink (4 nvč.).

Telefon št. 876.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinost“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v T. 27

Per aspera ad astra!

Lepa bajka živi v slovenskem ljudstvu. Vsaki človek ima svojo zvezdo. Kedar stopi na zemlji novo človeško bitje v trpljenja polni boj življenja, tedaj zasveti na nebeškem oboku nova zvezda. In kedar leže človek k večnemu počitku, utrne se zvezda in ni je več.

Danes pred sto leti je zasijala na slovenskem nebu najjasnejša zvezda: **rodil se je veliki genij Prešeren.**

Pol stoletja počiva že v ranem grobu, a njegova zvezda ni otemnela. Še vedno

„visoko na nebu zvezda miglja“ — in svetila bo, dokler se bo na zemlji zavedal svoje krvi zadnji Slovenec, zadnji Slovan.

Kaj nam je Prešeren? On ni le stvaritelj našega lepega knjižnega jezika, ni le širitelj evropske kulture v našem, do njegove dobe na idejah tako revnem narodu, ni le pesnik najnežnejših srčnih strun, ni le neustrašen bojevnik resnice, ki nas z navdušenom domorodno himno še danes navdušuje, ki pa zna vihrti tudi bič perečega sarkama, ne, Prešeren je bil tudi dalekoviden politik.

Bil je politik vseslovanski:

„Največ sveta otrokom sliši Slave!“

A ni bil politik utopij. Kar je možno, to je želel, na to je deloval. Vseslovanski «volapük» — bil mu je zoper. In ta njegov odpor nam je rešil milo materinščino, postavil jo je v kolo drugih govorice kakor jednako vredno sestvo!

Njegovo panslavizem je le moralen. Vsaki slovanski narod delaj v sebi za-se in s tem za celoto! Iz sebe napravil slovanski rod vrednega druga večim srečnejšim slovanskim plemenom. Tisto združitev, o kateri so sanjariji njegovi vrstniki, prinese zgodovina, ki ne pozna skokov!

To je bil Prešernov politični program, program, ki ga danes spoznavamo kakor edino pravega.

Pravi pesnik je prorok. Prešernovo proočanstvo se že izpolnjuje in se izpolni docela:

„Vremena Kranjcem bodo se zjasnila!“

Kakor se je on po mukotrpni borbi na zemlji vzdignil na vrhunc svetovne slave, tako pride tudi malemu njegovemu narodu, če bo sledil jasni zvezdi Prešernovi, veliki dan, ko bo lahko vzdikljal:

PODLISTEK.

Apoteoza dru. Francetu Prešernu.

Na naša sveta, rodna tla,
namakana s solzami,
stoletna legla je tema...

Naš rod teptan, prepola je muk
ležal v jami;
na svoji zemlji, tujcu rob
je legal v grob...

Za goro, tamkaj za gorami
zabliskal zor...

Ah, vstaja, vstaja naš unuk,
in pesni zbor
razvnet posluša,
in čez nebo mu daljnih gor
zahrepenela duša!

Oj bratje, glejte, svita dan...
Ah ta svitloba...
orožje vsak si stisni v dlan,
od šumnih tam lesov, polján
nam bliska nova doba!

Naprej!...
Dniji novih seme sejemo

Per aspera ad astra!
V to. upamo trdno!

O priliki Prešernove stoletnice je izdal odbor za napravo spomenika Prešernu naslednji poziv:

Rojaki!

Sto let je minilo 3. decembra, odkar se je porodil slovenskemu narodu njegov največji pesnik, katerega cení ves narod in s katerim se sme dičiti tudi mej tujim svetom — France Prešeren. Pesnikovo znamenitost na široko razkladati je povsem nepotrebno; istotako neumestno pa bi bilo dokazovati, da zasluži pesnik ne samo, da ga čitamo in se z njim ponasamo, nego tudi da njegovemu geniju postavimo vidni znak sv. o j e g a č i s l a n j a i n s v o j e h v a l e ž n o s t i. Ta misel je vodila podpisani odbor, ko je svojedobno izdal in pozneje ponovil poziv do slovenskega naroda, da naj prilaga svoje doneske, ki bi omogočili povzdigniti pesniku dostojen spomenik v sreč slovenskega naroda, v beli Ljubljani, kjer je pesnik pel svoje nesmrtné poezije ter z njimi naslajal svoje sodobnike in potomce v vseh pokrajinah, kjerkoli se glasi slovenski jezik. V svojih oklicih je odbor za povzdignjenje Prešernovega spomenika pozival Slovenke in Slovence vseh stanov in vseh pokrajin, da skupno pripomorejo proslaviti pesnika vsi členi slovenskega rodu, ob enem pa osvetliti lice tudi slovenskemu narodu, ker bi njegovo zanimanje in njegova požrtvovalnost pričala, da ve svojim zaslužnim možem izkazovati svojo hvaležnost. Pesnikov spomenik naj bi bil torej vidni znak narodovega spoštovanja in njegove hvaležnosti do svojega imenitnika, ob enem pa tudi bodrilo mladini in odraslim, da se ogrevajo o njegovem pogledu za vse one ideale, katere je gojil pesnik sam. Kateri prilika pa bi bila primernejša za povzdignjenje takega spomenika, nego stoletnica Prešernovega rojstva?

Odbor se je čvrsto nadejal, da bo mogel ta dan 3. decembra leta 1900. proslaviti z odkritjem spomenika. Res so se v začetku s pohvalno vnemo odzivali Slovenci in Slovenke in zbrala se je prilična svota. Nadejaje se popolnemu vs. e h u, je razpisal odbor natečaj za načrte Prešernovega spomeniku. Tekmovalo je šest umetnikov slovenskih s sedem načrti, ki so bili vsi bolj ali manj zani-

in s sestro mislijo slobodno
na rodnih tleh se grejemo!
Ah, glej!...
V plamenu žarnem vrh svetov
Kerub prejasna pota hodi,
in dviga meč...
Čuj, spev njegov
drhteč, proseč
o jasni peva nam slobodi!

Ah, tam prosvete naše duh
ob zvonke peva strune...
V glasove divne zatopljen
spoznal je sebe v njih Sloven,
in voljo mu, srce in sluh
nebeška slast presune!
Napoj božanstveni iz čaš
ob pesmi Tvoji pijem;
ob čelo Tvoje, lovor naš
Ti v kito vijem...

Ah, Ti prejasni naš Kerub,
blestečih car višav...
V obraz Tvoj resnomiren
poljub Ti dajem na poljub,
s poljubom vroč pozdrav:
Proslavljen prerok roda veren,
Pozdravljen genij, Fran Prešeren!
Fran Žgur.

mivi. Prvo nagrado je dobil g. Ivan Zajec na Dunaju, kateremu bi bil odbor tudi poveril izvršitev spomenika, ki ima biti kras prestolici slovenski in trajen spomenik, dostojen pesnika, kateremu bo povzdignjen, umetnika, ki ga izvrši, in naroda, ki ga svojemu pesniku postavi, ako ne bi bilo nestalo onega, brez česar se ne da nič izvršiti — denarja. Nabrana vsota ne znašani ti polovice onega denarja, ki je potreben za povzdignjenje spomenika.

Ker pa je častna dolžnost narodova, da ne zaostane započeto delo, da ne pouha z dolgim odlaganjem projektanta umetniški zanos, s katerim nam obeta ustvariti delo, ki bo ponos naroda slovenskega, obrača se podpisani odbor ponovno do celokupnega naroda slovenskega, da vsaki člen njegov po svojih močeh pripomore srečno dovršiti započeto delo. Odbor ve dobro, koliko narodnega davka plačujejo Slovenci, in kako žulijo ti davki posebno one Slovence, ki so oddaljeni od središča slovenskega in izloženi navalu tujčevemu. Ali Ljubljana ne zmore vsega, pa tudi samo Kranjska ne; saj tudi Ljubljana po mogočnosti prispeva kulturnim potrebam oddaljenih rojakov. Ker pa je Prešeren vseslovanski pesnik, zato se obrača odbor do vseh Slovencev in Slovencev ter jih ponovno pozivlja, da občine, društva in posamezne osebe žrtvujejo svojim sredstvom primerno vsotico v svrhu, ki bo celokupnemu slovenskemu v ponos in moralno korist.

V Ljubljani, dne 1. dec. 1900.

Za odbor za napravo spomenika Francetu Prešernu:

Ivan Hribar, župan,
t. č. predsednik.

Rajko Perušek, e. kr. profesor, t. č. podpredsednik; **Fran Trdina**, mestni knjigovodja, t. č. tajnik; **dr. Josip Stare**, e. kr. tajnik finančne prokurature, t. č. blagajnik; **dr. Maks Pirc**, odvetnik, **Andrej Senekovič**, e. kr. gimnazijski ravnatelj, **dr. Ivan Tavčar**, odvetnik, t. č. odborniki.

Tu doktrinarizem, tu — življenje!

III.

Grofovskemu piscu politične brošure smo menda dokazali na način, ki mora biti umljiv

Prešernova hči.

(Spomenica k Prešernovi stoletnici.)

Napisal **Vatroslav Holc.**

(Dalje.)

Po Levstekovi smrti l. 1887. se je Prešernova hči z vso svojo dušo oklenila našega pesnika-trpina — Josipa Cimpermana, kateremu je, poleg njegove sestre Maričke, bila najvernejša družabnica, strežnica in prijateljica do zadnjega njegovega izdihljeja dne 5. maja l. 1893...

Josip Cimperman je bil pristen mučenik med vsemi našimi pesniki novejša dobe! Vsled bivanja v vlažnih predmestnih zakotjih z revnimi svojimi roditelji so mu že v zgodni mladosti noge začele hrometi, da od 17. leta svoje dobe ni mogel več hoditi. Presedel je torej nad polovico svojega nesrečnega življenja na trdem lesenem stolu v neki mračni, pritlični sobi, ob leseni mizi tik vrat, na prepihu in mrazu — ko bom nadaljeval svoje, na tem mestu začete »Spomine na znamenite možé slovenske« (kakor namerjam, ako mi Bog da življenje in zdravje še par let!), opišem tudi mukotrpno životarjenje našega Cimpermana, kakor zasluži!

vsakomur, da na naši strani ni nikakega »pretiranega nacionalizma«, ampak da je tu le boj za prava, temelječa na božjih in pisanih zakonih; a dokazali smo mu tudi, da je resničen pretiran nacionalizem na strani njegovih zaščitencev, Nemcev, ki v svoji odurni narodni megalomaniji brutalno zanikujejo ta naša prava in postavljajo postulate, ki so v nasprotju s pravico in pravičnostjo, z obstoječimi zakoni, s politično moralo in z življenjskimi koristmi države! Res je sicer v Avstriji, Bogu bodi potoženo, le preveč razlogov, da govorimo o »pretiranemu nacionalizmu«, ali gospod grof naj bi se bil obrnil na drugo addresso se svojo epistolo!

Ali pa naj bi jo bil napisal — samemu sebi! Ako meni mož, da je vse, kar počenja Nemci na Češkem proti Čehom, opravičeno po nagonu samoohrane, potem se je on oglasil ne le kakor zaščitnik ljudij, ki imajo na sebi greh »pretiranega nacionalizma« na škodo Slovanov, ampak oglasil se je kakor protektor izvestnih ljudij, ki svoj nacionalizem nosijo preko meje te države proti severu in vabijo zopet sem doli oni nacionalizem s severa, kar vse se lepo spaja v — pangermansko idejo. Da bi pa podpiranje propagatorjev te ideje posebno služilo praktični in stvarni potrebi v državi avstrijski, o tem naj nam grof Czernin nikar ne govori, ker sicer bi morali misliti tudi o njem, da tudi on nima ni zmisla ni sreča za potrebe te države ter za pogoje nje obstanka in razvoja. Dokaz pa, da ne pozna etnografije te države, je res podal s tem, da poleg Nemcev »v oddaljenih alpskih deželah« vidi le tirolske in pri morske Italijane, o katerih more reči, da so si ohranili strog naroden tip. To priča o ignoranci, ki je naravnost fenomenalna. To primorsko italijanstvo treba le poznati in treba vedeti, od kje re rekrutira! Treba vedeti, da n. pr. italijanstvo v Trstu se je krepilo in jačilo dosedaj najbolj z elementi slovanske krvi, prihajajočimi iz Istre in Dalmacije. Da so avstrijski državniki umeli svojo nalogo, oziroma korist države, da so takojmenovanemu tržaškemu italijanstvu pravočasno odtegnili ta redilna tla in mu zamašili te vire, to italijanstvo bi bilo danes uvela cvetka in v Trstu bi zastojal iskali laške iredente. Kdor pozna zgodovino razvoja tega tržaškega italijanstva, ta ve, da je isto svoje najbistreje glave dobivalo iz vrst nemških in slovanskih odpadnikov. Da ni slovanska kri gnijala

Kdor je le jedenkrat v svojem življenju videl tega pesniškega našega Prometeja, priklenjenega na tisto trdo lesno »pisno desko«, raz katere ni mogel dvigniti niti svoje roke, tako, da so ga morali drugi pitati in mu dati piti, kakor majhnemu otroku — kdor je gledal samo jedenkrat pretresljiv prizor, tega je prešinilo globokočutno usmiljenje do imenovanega pesnika-trpina! Vsakdo pa je čutil zajedno i človeško dolžnost, prihajati k njemu večkrat ter mu donasati, poleg gnotne pomoči, tudi izdatnega duševnega živila, katerega je bil potreben, da se izrazim banalno, »kakor riba vode«. (In mej obiskovalci sta bila tudi bivši urednik »Edinosti«, sedaj blagopokojni Lovro Žvab ter sedanji glavni urednik temu listu. Opomba ured.)

Ker namreč Cimperman ni mogel v svet, da bi čital v živi knjigi božjega stvarstva, temveč je vse svoje znanje o istinitem življenju zajemal le iz — papirnatih knjig, bil je zanj vsakršnji obisk pravo pravečato krepčilo, ki ga je kaj blagotvorno oživljalo in ga navdušilo za novo delovanje.

Moških obiskovalcev naš Cimperman sicer ni pogrešal. Saj so si takorekoč podajali kljuko njegovih vrat raznovrstni hribolazi slovenskega Parnasa, ki so romali od blizu in daleč na naš takratni »literarni

njive primorskega italijanstva, bila bi le to danes neplodna puščava, na kateri bi raslo le trnje in osat. V primorskem italijanstvu je morda, da ali ne, do 20% prave italijanske krvi, čistega narodnega tipa, ljudij resnično italijanskega izvora — vse drugo pa je izišlo iz križanja plemen. A kdo drugi besni sedaj, v volilni borbi, doli po Istri, proti, nam, nego ravno samo slovansko prodano meso?! Slovanskimi glasovi zmaga je v Istri tisto — italijanstvo! Reči moremo torej — uverjeni, da nam ne bo oporekal nikdo, ki pozna razmere — da ga ni naroda ali narodnega odlomka v Avstriji, ki bi bil tako malo čist naroden tip, kakor je baš to primorsko italijanstvo.

Grof Czernin seveda ne ve tega in v svoji nevednosti je zagrešil neslanost, da nam baš to italijanstvo predstavlja kakor uzorec strogo narodnega tipa!! On je pač nemško-liberalen doktrinar, ki ignorira to, kar je v resnici okolo njega. Ni čuda torej, da se mu v glavi suče neki svet, kakoršnjega ni nikjer!! Doktrinar hoče, da bodi le to, kar ugaja njemu in ker je za nemško-liberalne cilje potrebno, da je to gospodovalno primorsko italijanstvo, pa je povzdiguje visoko gori na piedestal, ne mené se za to, da s tem mečejo s piedestala — resnico.

Ali če že kakemu češkemu aristokratu z nemškim srem ne moremo oprostiti tega, kaj pa naj rečemo »Triester Zeitungi«, listu, ki izhaja notri med nami, ki mora poznati ta dejstva, a vendar ploska taki — bedastoči grofovskega avtorja?!

Politični pregled.

V TRSTU, dne 3. decembra 1900.

Volilno gibanje. Istra. Včerajšnji »Piccolo« je objavil nekaj »bilancio« o dosedanjih volitvah. Ali ne vprašajte nas, kakov bilancio je to! To vam ni nikakor pregled! Mesto da bi bil specifičen, je navel le par števil, iz katerih izhaja, da je večina dosedaj za V. kurijo izvoljenih volilnih mož za italijanskega kandidata! To je enostavno ni res. Zakaj pa ni hotel navesti posamičnih sekcij?! Ni težko uganiti: zato ne, ker bi potem vsakdo, ki zna šteti, prišel do drugačnega rezultata, nego ga je »Piccolo« serviral svojim lahkovernim! No, mi ne moremo imeti nič proti temu, ako si gospoda hočejo lagati v svoj lastni žep, ali naše čitatelje opozarjamo, naj se ne dajo begati in naj bodo zagotovljeni, da so naše številke, navedene v sobotnem izdanju, absolutno zanesljive. »Piccolo« ni hotel povedati resnice, ker hoče ohraniti svoje pri — dobri volji.

Z zadoščenjem javljamo, da so volitve v Oprtlju (za V. kurijo), kjer se je godilo najhuje nasilje, uničene in da bo nova volitev. Saj smo rekli mi že v soboto, da taka volitev mora biti uničena, ako je le senca pravice na svetu. Ker pa se je tudi na volitvi za IV. kurijo godilo povsem slično nasilje, smo uverjeni, da mora biti tudi ta volitev uničena.

Iz laških listov pssnemamo, da je volitev za dva volilna moža v Lazaretu (V. kurija) obnovi, ker dotičnika nista v volilni listi. Pozor torej naši!

Žabjek, kakor svoje dni Grki v Delfi, popraševati tajnostni orakel za svet in navodilo po strmi poti navzgor v jasni Olimp pesniške nesmrtnosti! Videl sem med tistimi Žabjekimi romarji tudi nekega sedanjega »rim-skega doktorja«, ki je lovil in pobiral pesniške drobtinice z bogate Cimpermanove mize, zdaj pa v znani »literarni strojnari« na — desnem bregu Ljubljanske opravljala službo kritičnega kozodereca...

Moške družbe, povabljen in nepovabljen, dobrodošle in nadležne, kakor sem rekel, Josip Cimperman ni pogrešal! Narobe: še otesati se je moral sitnih radovednežev in potuhnjenih volunov, ki so ga hodili gledati, kakor sam toži, kakor kakošnjega priklenjenega medveda ter ga opazovat »wie er sich räuspert, wie er spuckt!«

Ali naš pesnik-Prometej je hrepenel po razvedrilni družini »večnega žensstva«, brez katere ni mogel shajati sploh noben človek, najmanj pa poklicani pesnik, ki nosi v svojem srem »pekel in nebo«!

In vse to je uvidela tudi Ernestina Jelovškova, nesrečna hči pesnika Prešerna, kateri je nezakonska mati pevala ob zibelki ono večno lepo pesem: »Kaj pa je tebe treba bilo?«

Ne bila bi pesnikova hči, ko bi je sree

O volitvah za IV. kurijo v Lazaretu in Pobegih nam prihajajo podatki, iz katerih je razvidno, da sfi bili to volitvi, kakoršnje znajo prirejati le istrski signori. Proti obema volitvama se je uležil temeljito podkrepjen utok.

Iz Plavij nam pišejo: Naznanjam vam uspeh volitev na Plavijah dne 1/12: v V. kuriji naših 88 glasov proti 2 demonstrativnim 1 vol. moža: v IV. kuriji 28 glasov proti 1 demonstrativnemu, ki je bil pa uničen, torej enoglasno 2 vol. moža. Udeležitev mnogoštevilna, a veliko volilcev odklonjenih, zato tudi mnogo nevolje. Volilne liste strašno popačene in pomanjkljive. Omenjeni volilci, oziroma volilci nista imela glasovnice, ampak kar sama sebe sta volila. Oni glas v IV. kuriji je bil ovržen, ker je dotičnik rekel, da voli tiste, kakor na Škofiji, torej je volil že na Škofiji prejšnji dan. V kazni je bil iz Plavske volilske liste izbrisan, da ne more na Plavji prihoditi več voliti.

Iz Dekani nam poročajo, da so tam dne 26/11 volili za V. kurijo 6 volilnih mož in dne 6. za IV. kurijo. Loka in okolica je volila 27/11 za V. kurijo 6 in za IV. kurijo 6 mož, vse soglasno z nad 100 glasovi. Pripravljenih je bila cela »armada« volilcev za slučaj, da bi se pojavil le eden nasprotni volilec, kar se pa ni zgodilo in se pri nas sploh ne dogodi!

Šjor Benatti naj le zida svoje tovarne v naši občini — kar je obljuboval pred volitvijo, ali Dekani ostane za vedno le naša vas!

Koroško. V tej krovinu je volilno gibanje v polnem tiru. Poleg slovenske stranke se borita za mandate še nemško-nacionalna in nemško-konservativna stranka ter socijalni demokratje. Slovenci so seveda vsled pritiska in nasilja nemških nacionalcev in domačih janičarjev propali v večih občinah. Vendar poročajo nekateri listi, da je slov. kandidat, dež. poslanec gosp. Grafenauerju, mandat zagotovljen. Dal, dobri Bože. In istotak vspeh se prorokuje kandidatu nemške konservativne stranke, dru. Pupove-u. odvetniku na Dunaju in rodnom — Slovanu. Tudi izvolitev tega moža bi bila pekoča zausnica oholim nemškim nacionalcem na Koroškem, ki proti političnim nasprotnikom za časa volitev delujejo z istimi nepoštenimi, nasilnimi sredstvi kakor naši Italijani po famoznem receptu: »osar tutto«! Sicer pa se jim vendar gleda malce na prste; doletela jih je n. pr. neprijetna blamaža, da so morali na zapoved od zgorej, ker so bile volilne liste v Celoveu nezasiščano pomanjkljivo sestavljene, odložiti prvotne volitve na dan 17. decembra — o čemer smo že poročali. Vsled tega neprijetnega med-dogodka se je zdelo županu umestno in potrebno igrati malo »komedije« ter je te dni v občinski seji izjavil, da — odstopi. Seveda je nato dobil zaupnico ter je — ostal na svojem mestu. — Koroški Slovenci so zmagali mej drugim doslej v Dječah v V. in IV. kuriji. Istotako sta bila v Št. Danielu nad Pliberkom v obeh kurijah enoglasno izvoljena slovenska volilna moža. V obeh kurijah so bili dalje izvoljeni slovenski možje. V Blatu, Švabeku, Libučah, Medgorju, Tolstem Vrhu, Bistrici, Badišah, Globasnici, Brdu in Št. Stefanu o Zili. Samo v IV. kuriji so zmagali Slovenci mej drugim v Kot-

ne gnalo k sorodnemu pesniku-trpinu! In v resnici se je razvilo med Prešernovo hčerjo in Cimpermanom iskreno prijateljstvo, prošnjeno s svetimi čustvi skupnega spoštovanja in uprav pobožnega čiščenja do nesmrtnega genija Prešerna! Bilo je uprav ganljivo gledati to blaženo sporazumljenje in klasično duševno pobratimstvo, ki je spajalo ti dve sorodni duši, kakoršnje, po naših zemeljskih predslutnjah, menda vlada v Elizeju!..

Cimperman, priklenjen na svoj leseni naslonjač, pisal je svoje »Iveri in Sature«, ter se izprehajal v duhu po parnaških livadah, Ernestina pa mu je stregla, mu prirejala in podajala potrebne knjige; in ko je pesnik odložil iz utrujene desnice svoje pero, pogovarjala sta se neprisiljeno in povsem slobodno o skupnih njujinih ljubljeneh: o dr. Razlagu, o Levstiku, o Sritarju itd. Glavno solnce njujinih duhovitih pogovorov je bil vedno le naš nedosežni Prešeren, katerega nesmrtni pesmi sta oba vedela na pamet do poslednjega stiha!

In ko je prišlo poletje in so zlati solnčni žarki prisijali preko nasprotni strehe v somračno pesnikovo sobo, sneli so našega Prometeja-Cimpermana z lesene pečine ter ga posadili na oni naslonjač s kelesi, katerega mu je kupil pokojni dr. Razlag za izlete iz

ljah in Dobrlivasi. Volilne borbe so po večini krute in vroče. Kupujejo se poturice ali pa se pridobivajo z grožnjami in nasiljem. Veliko ulogo so igrale o tem seveda tudi — volilne liste, iz katerih so se neljubi volilci enostavno izpuščali. — Za nameček naj še navedemo besede, katere je po nekem volilnem shodu v javnem lokalni, v katerem se je nahajalo nekaj Slovencev — izgovoril slavni velikovski župan in evet germanstva — Pinterič. Rekel je namreč: »Ich bin Bürgermeister der deutschen Stadt Völkermarkt und ich werde es bleiben. Und ich werde dahin trachten, dass solch hergelaufene windische Beamte, Pfaffenkuechte, und der Pack der Gewerbetreibenden, der mit den Pfaffen hält, einfach angewiesen werden!« Po naše bi se to glasilo: »Jaz sem župan nemškega mesta Velikovec in ostanem tudi. Jaz bom že skrbel, da bodo taki sem pritepeni slovenski uradniki, farški hlapei, in ta sodrga od obrtnikov, ki drži s farji, kratkomalo izgnani!« Vprašanje je sedaj, kdo je na Koroškem — pritepenec! Župan Pinterič menda pač ne, ker je slovenskega pokolenja, pač pa so pritepeni tisti, za katere g. Pinterič tako goreče deluje.

Bosanske železnice. V Splitu se je ustanovil odbor, sestavljen iz zastopnikov obeh narodnosti, ki sklicuje za 8. dan tega meseca javen sestanek. V dotičnem proglasu povdarja odbor, kako je rešitev vprašanja bosanskih železnic ogorčila vsakogar v Dalmaciji. Po kompromisu, sklenjenem med obema vladama, po dobi, določeni za zgradnjo železnice Split-Bugojno, po glasovih v novinah vse države in po pisanju madjarskih novin samih, ni slutiti dobrega in — tako pravi proglas — opravičena je bojazen, da Dalmacija ne bo nikdar, ali pa jako kasno spojena po železnici z Bosno in ostalim svetom. Ob taki veliki nevarnosti in ker gre tu za gospodarsko bodočnost — ne ostaja drugaz, nego da — v mejah zakona — vsi, brez razlike strank in političnega mišljenja, na javnem shodu izrazijo svoje opravičene želje ter zahtevajo pomoč od one strani, od katere po ustavi morajo nuditi sredstva, da nam bo zavarovan obstanek. Proglas zaključuje: »Izvršimo torej tudi to patrijotično dolžnost, pokazimo tudi o tej priliki, da se zavedamo svojega prava, a tudi svojih neizogibnih potreb, bodimo zložni, kjer gre za splošno dobro, kjer je vmes bodočnost naša in naše deee!«

Mi želimo iskreno, da ta obupni klic najde odmeva v vseh srih in da bi skupni napori ne ostali brez vspeha ter da popravijo, kar je na siromašni in vedno izigravani Dalmaciji grešila in grešila tekom leta tista nesrečna — politika! Narod naj se združi v glasen protest proti postopanju državnikov, ki se stališča tiste svoje politike vidijo vse možne »ozire«, katerim žrtvujejo blaginjo onih, katerih koristi bi morali — po svoji sveti dolžnosti — povspeševati, ne mené se zato, je-li to prav ali ne — drugim, katerih koristi so očevidno na poti našim koristim!

Zopet koalicijska?! Z ozirom na vesti, ki se širijo po časnikih, da se zopet sanje za bodoči parlament koalicijska, ki bi bila sestavljena od raznih strank z desne in leve, piše neki desničar v »Information«, da formalnih razprav za ta namen res ni bilo še nikakih, ali

svoje ječe! In voznik te pesnikove trokollesnice bila je tiste dni — Ernestina Jelovškova, ki ga je vozila zdaj sem, zdaj tja; najprihljubljenejši izlet Cimpermanov je bil v Šiško, na Ančnikov vrt, kjer smo se večkrat shajali ter ob čaši rujnega bizeljanca kramljali v pozni večer!..

Ali, kakor vse pod solncem, tudi ta pesniška idila je končala in se izpremenila v prežalostno, bolestipolno tragedijo! Cimperman, ki je že več zim bolehal na oteklih nogah, zbolel je naglo za vnetjem pljuč, in začetkom maja meseca l. 1893. odpeljali so ga k sv. Krištofu, kjer so ga položili v grob tik svojega brata Frana!

In — Ernestina Jelovškova je ostala zopet — duševna vdova, izgubivši sorodnega prijatelja — sotrpina, s katerim je delila in skupno živela rajski kruh nesmrtonosne poezije.

In ona — spominska knjiga, katero je za (Razlagom) bila poklonila svojemu dušnemu bratu — Josipu Cimpermanu, prišla je v novosti v roke nazaj, kjer sedaj čaka — tretjega posestnika! In ta bo, kakor mi je ovadila baš včeraj, naš dični — Aškerc, ki je bil poklican v proslavljenje prve stoletnice roistva Prešernovega!

(Zvršetek pride.)

taka koalicijska da visi tako rekoč v zraku, ker drugačnega izhoda iz zagate enostavno ni. Gospodarstvo levice je izključeno, ker je ista številno preslaba, gospodarstvo desnice pa bi takoj izzvalo obstrukcije na levici. Ne ostaje torej drugaz, nego da se združijo vsi, ki so voljni za delo, od desne in od leve. Ali vse to bo možno še le po volitvah. Položaj je v hipu na kratko tak: trudijo se, da bi ugledili pota, ali ne upajo si še, da bi jih nastopili!

Torej zopet koalicijska od desne in leve, na drugo idejo ni mogel torej priti g. Körber! Ali je mož morda prespal tisto dobo, ki ni še tako dolgo za nami, ko smo imeli tako koalicijsko od desne in leve, o kateri pa se nam je ohranil le ta spomin, da se je nesmrtno osmešila. Z akademičnega stališča sojena je morda ideja dobra, ali praktično ni izvedljiva. Kajti, kako si je možno misliti, da bi kar sedli k skupnemu daljšemu delu — kajti koalicijska, ako bi hotela res kaj ustvariti, bi morala vendar trajati dlje časa, vsaj jedno zasedanje — ljudje, ki so v vojnem stanju med seboj, dokler ni vsaj ublaženo ono preporno vprašanje, ki jih ločuje in ki je izzvalo vojno.

Mož v »Information« govori tudi o Čehih kakor sestavnem delu bodoče koalicijske. Nam se zdi to naravnost nemogoče, dokler se ne stori kaj, kar potolaži duhove. Nam se zdi nemogoče, da bi ljudje mogli sesti hladno za skupno delo, dokler plapolata in žge v srih. Tudi ob najbolji volji ni to mogoče, dokler so ljudje — ljudje. In kraj vse svoje imunitete na zgoraj in zdolaj poslušave vendar ne more prerezati vseh žic, ki ga spajajo z javnostjo in se ne more popolnoma odtegniti onemu, kar se godi mej njimi, ki so mu podelili mandat. Da se torej poslancu omogoči stopiti v nekako premirje, trebalo bi torej potolažiti tudi javnost, da ne bi uplivala na poslance v razburljivem zmislu; ali ravno v tem pogledu je postopanje nekaterih členov Körberjevega kabineta naravnost neverjetno in nedoumno. Mesto da bi tolažili, vlivajo olje v ogenj z izdavanjem naredeb — jedno za drugo —, ki morajo ogorčiti narod češki. Od kje naj vzame češki poslanec dispozičijo, od kje poguma, da bi vstopil v koalicijsko z Nemci, ako pa vidi, da je ves narod razburjen radi tega, ker ga dan na dan tepejo — radi Nemecev?! Brez Čehov pa je vsaka koalicijska mrtvorjeno dete z jednim poklicem, da se temeljito — osmeši. Ob politiki Spens-Boodena in Böhm-Bawerka si mi vsaj ne moremo misliti koalicijske, ki bi bila zmožna za le par mesecev življenja.

Tržaške vesti.

Smrt poštenjaka. Priprost mož je bil, le e. kr. finančni višji paznik v pokoju, ali mi bi se zagrešili proti svoji dolžnosti, ako bi temu možu ne usadili na grob evetke hvaležnosti. Priprosti mož je bil, ali vsi bi je nosil zlato sree, ki mu je velevalo, da je v srea svoje mnogoštevilne rodbine usadil in potem skrbno gojil čut narodne ljubezni in zvestobe. Ta mož je bil sinoči preminoli gospod Vincencij Sehm i d t. Mnogo udarcev je zadelo vrliga moža v zadnjih časih — v dobi 7 letih je izgubil pet svojcev — a sedaj se je tudi on, kakor šesti, pridružil njim tam onkraj groba. Ostalim trem sinovom izrekamo svoje iskreno sožalje, slovenskim starišem pa kličemo: posnemajte pokojnika na vzgojevanju svojih otrok!

Mir in pokoj rodoljubni duši njegovji! **Shod pol. društva »Edinost«**, sklican včeraj popoldne k »loveu«, je vspel prav lepo. Nekoliko več spregovorimo jutri.

Spomenik Danteju v Trstu O sklepu mestnega sveta tržaškega, da se Danteju postavi v tem mestu — pred mestno palačo — spomenik, piše »Hrvatska Domovina«: Ko bi Italijani hoteli postaviti ta spomenik radi kulturnih razlogov, jednemu največjih pesnikov vseh vekov, pesniku, ki pripada vsemu ljudstvu, mi ne bi imeli nič proti temu. Ali njihova glasila nam pravijo jasno, zakaj hočejo postaviti ta spomenik: v dokaz italijanstva proti Hrvatim in Slovincem. To je prvi cilj spomenika. Drugi je, da bo spomenik simbolom italijanskih teženj ter v vsodbujonarodu, naj se bori za te težnje. Tretji cilj pa je, da si ga bodo bratje, prihajajoči od onkraj morja, takoj ogledovali in da od Dantejevega spomenika dobivajo pozdrav Trsta. Ta spomenik naj postane sredstvo za raznarodovanje našega Primorja. Zato vidimo mi v spomeniku profanacijo Dantejevega imena in protestujemo najzivačneje. Sicer pa spomenik ne doseže

tega namena. Vzlic njemu in proti njemu se narodna zavest v Primorju razvija. Ta zavest zmaga, ako Bog da, nad vsemi napori italijanske izredente!

Spomenik blagopokojni cesarici Elizabeti. V Trstu se je zasnova odbor za novo spomenika pokojni cesarici Elizabeti in je e. k. namestništvo že z dekretom od 3. novembra 1900 št. 6487, res. 900 pripoznalo njega zakoniti obstanek. Priobčujemo torej to, ustreza prošnji odbora, da bi povspeševali ta plemeniti namen.

Volitev Iv zavarovalnice za slučaj nezgod. V sobotni številki smo priobčili, da se je v Trstu ustanovil centralni odbor za te volitve. Danes moramo pa še opozoriti, da se je odbor političnega društva »Edinost« konstituiral kakor ta centralni volilni odbor. Najbolje in najzanesljiveje bo torej, ako se glasovnice pošiljajo na pravno odbor pol. društva »Edinost«!

Zopet prosimo slovenske liste, da blagovole opozoriti na to svoje čitatelje.

Čast, komur čast! Pišejo nam: Par mesecev je minolo, odkar je zapustil Trst mož, ki je užival globoko spoštovanje nas vseh. Bil je to gospod Julij Warty, sedaj župnik v Bazovici. Ta blagi mož je bil posebljena dobrotar. Koliko let se je trudil za blagor naše učee se mladine! Kako je skrbel za naše dečke, obiskujoče srednje šole! Njegovi brigi se je bilo zahvaliti v prvi vrsti, da so siromašni dečki dobivali tečno hrano vse leto. Često jim je iz svojega plačeval šolnino ter je tako omogočil marsikateremu mejniji, da je mogel nadaljevati šolanje. Često je moral plačevati hrano, ne da bi imel ni novčiča v blagajni »dijaške kuhinje«. Prosil je in trkal na vrata dobrih ljudi, le da dečki niso trpeli pomanjkanja. Se-li pa ti dečki tudi spominjajo tega dobrotarja svojega? So-mu li na kakov način skazali svojo hvaležnost? Starišem dotičnih dečkov bi bilo v dolžnost, da ne pozabijo dobrih del tega uzor - duhovnika otročičem v prilog! Naj ne pozabijo, koliko je mož žrtvoval za njihovo dečo! Pokažejo naj, da vedo ceniti zasluge onih, ki ljubijo njih otroke in po tem — njih same!

Vam pa, blagi mož, bodi v zadoščenje zavest, da ste rešili marsikatero mladico in ga ohranili svojemu rodu! Osrečuje naj vas zavest, da bo naraščaj, ki ste ga vzgojili, vam v čast in domovini v ponos in korist!

Vrlim Bazovičanom pa častitamo, da so takega dobrotarja dobili svoji župniji na čelo. Pričakovati smejo, da bo zaščitnik vseh, ki so potrebni pomoči in tolažbe. Pod skromnostjo njegove vnanosti biva blaga duša, katero treba poznati, da se more ceniti ta kristalno čist značaj. Meni je bilo večkrat dano, da sem občevala z njim ter spoznavati to blago dušo. Često sem si mislila: dalo nam nebo veliko takih duhovnikov, kako srečen bi bil naš rod! — Rodoljubje njegovo je bilo tiho, ali plodovito. On ne zna kazati na trgu, kako ljubi svoj rod. Ali ljubi ga tem bolj iskreno in požrtvovalno.

Bazovci so torej dobili rodoljuba in človekoljuba. Cenijo naj ga in ljubijo, ker zasluguje to in je vreden njihove ljubezni.

Hvaležna mati.

Bog dal! Pišejo nam: Koliko sem pretrpel v zadnjem času, tavajoči po hribih in dolinah tisočkrat tužne Istre, koliko moralnega in — fizičnega trpljenja sem moral prestat v družbi vrlih svojih sobojevnikov, tega ni možno opisati v eni številki »Edinosti«! Vse to pa sem pozabil včeraj, ko sem bil pri Loveu na shodu, ki ga je priredilo naše vrlo politično društvo »Edinost«! Res da ni bilo tam na stotine ali tisoče zbranega občinstva, ali toliko nas je bilo, da smo morali ostati v spodnjih prostorih, ker nismo dobili prostora v sobi, v kateri se je zborovalo. Kar me je pa napolnilo s srčno radostjo, je bilo to, da smo imeli poleg sebe evet ročalskih možakov, ki so nam bili v — prejšnjih časih — nasprotniki in ki so nas nekdanj gledali kakor svoje sovražnike, dočim so včeraj simpatizirali s svojim vrlim poslancem in z — nami!

Peli smo v družbi z njimi več narodnih pesmi, med drugimi tudi krasno »Ustaj rode«! Iznenadili so nas ti možaki in mladeniči s svojimi lepimi glasovi, in pa, kar je še več, s prepevanjem naših prelepih narodnih in umetnih pesmi. Bog dal, da bi se ti možje združili v narodno trdnjavo, s tem, da si zopet ustanove pevsko društvo! Peveci so in to vrli peveci! Pevec je tudi za dve pevski društvi ali za sedaj naj bi se ustanovilo vsaj eno. Prostor za pevsko šolo se dobe brezplačno, a za pevovodjo naj bi se skrbelo vsaj v za-

četku iz mesta! (To je menda že obljubljeno) Kar velja za Rocol, naj bi veljalo tudi za Istro. kajti, kjer obstoji pevsko društvo, je narod bolj okrepjen, discipliniran in — navdušen! Dajte, vrli Rocolski prvaki, organizujte se in delajte po geslu: »Ustaj rode, išči svoje!« Bog dal obilo vspeha!

Poseben odbor hotelierjev, restavrat-terjev in gostilničarjev vabi tovariše na posvetovanje, ki bo jutri dne 4. decembra ob 4. uri popoldne v dvorani pivarne »Gambrius« na Acquedotto št. 10. Pogovor bo o tem, kaj je storiti proti tovarnarjem soda-vode, ki so povišali ceno vodi. Stavil se bo predlog, da si gostilničarji osnujejo tovarno na delnice za izdelovanje soda-vode.

Sprememba imen najužni železnici. S 1. decembrom t. l. so spremenili ime postaje Maribor v »Maribor — glavni kolo-dvor« in postajališči Bivio-Devin in Devin v »Bivio« in »Devin-Sesljan«.

Aretiranje. V soboto so aretirali 23-l. služkinjo Ano Merlo, ki je ukradla neki gospej v ulici Sanità št. 13, kaseto z zneskom 110 kron. Našli so pri njej še ves denar ter ga vrnilo lastnici.

Vremenski vestnik. Včeraj: toplomer ob 7. uri zjutraj 9.1, ob 2. uri popoldne 13.7 C°. — Tlakomer ob 7. uri zjutraj 746.5. — Danes plima ob 6.6 predp. in ob 7.12 pop.; oseka ob — predpoludne in ob 0.51 popoldne.

Vesti iz ostale Primorske.

× Italijan o Italijanih. Na dan volitev v Lazaretu sem imel priliko govoriti z nekim koperskim gospodom, ki je zelo ugleden mož. Ta mi je rekel: »Sinoči sem pljuval proti Pomjanu, ko sem videl, kako tam prodanci spuščajo rakete! Danes pa se smejam, ko vidim, kako se vozi iz Kopra vsa najnižja druhal, da bi se tako osleparilo to ubogo, pridno in pošteno ljudstvo iz okolice. Našim trinogom se bliža zadnja ura, zato le-tajo in sleparijo na vse mogoče načine, ali — zadnjikrat! Jaz sem Italijan in bom volil kakor tak, gabi pa se mi vsako nasilstvo, ker menim, da Italijan imej, kar je italijanskega, Slovenec pa, kar je njegovega!«

Redki so taki možje, ali upanja je, da se bodo množili na korist obeh narodnosti v Istri!

× Slepaci! Na volitvi v Škofiji je neki kmet, ko je videl, kako se nas slepari, nekemu preznanemu signoru iz Kopra zaklical v obraz: slepar! Signora je ta »častni« naslov očevidno spekel, kajti, obrnil se je proti svojem in rekel: »assai roba«! Pričakovali smo, da gospod pokliče svoje »vrle« redarje, česar po ni storil in je torej utaknil v žep — sleparja!!

Vesti iz Kranjske.

* V čast Prešne nove stoletnice je trdka Gričar & Mejač v Ljubljani v svoji izložbi napravila lep arangement. Izpostavila je pesnikov kip na piedestalu v okusnem cvetličnem in zelenem okviru. Zvečer je skupina mikavno barvasto razsvetljena. Knjižničar L. Schwentner je izpostavil Prešernov kip Buchreiterjev, kipar v Brnu.

* V proslavo pesnika Prešerna priredi danes načelnstvo ljudske in dijaške kuhinje v Ljubljani mal obed.

* 40-letnico svojega trgovskega delovanja je praznoval minolo soboto gosp. Fr. Dolenc, trgovec v Kranju.

* Umrli je v Ljubljani gospa Ana Vizjak, soproga g. dež. rač. revidenta v dobi 42 let.

* Osebni vesti. Deželnovladni svetnik na Kranjskem g. Ludovik marki Gozani je imenovan deželnoknežjim komisarjem pri ljubljanski kreditni banki. — Domobranski evidenčni ofcijal v Krškem g. Fran Perhautz je dobil častno svetinjo za 40-letno zvesto službovanje.

Štajerske vesti.

— Urednik »Domovine« obsojen. Sobotni »Narod« prinaša sledečo tozadevno brzojavko z dne 1. decembra:

Urednik »Domovine« g. Ante Beg je bil na včerajšnji porotni razpravni obsojen v tri mesečni zapor. Tožili so nemškutarji iz Brežic dr. Wiestaler, župan Faleschini in dr. radi razžaljenja ondotne nemške »Spar-kasse« oziroma njenega načelnštva. Med porotniki so bili samo trije slovenski, nezavedni

kmetje. Osodba se je izrekla ob polnoči ob huronskem pritrevanju znane celjske druhali.

— Izpit za vojaške kapel-nike je z najboljšim vspehom napravil na Dunaju Slovenec gosp. Fran Korun, vodja narodne godbe v Celju.

— Iznajdljivost celjskega okr. glavarstva je uprav presenetljiva, kadar treba Slovenem vreči pod nogo poleno. Nov dokaz o tej lastnosti celjskega okr. glavarstva priobčuje sobotni »Narod«. Kakor znano, je namreč gosp. policijski svetnik Podgoršek v Ljubljani v svojem rojstnem kraju na Ponikvi ustanovil ljudsko knjižnico. To je naznanil tudi glavarstvu, ki je na to poslalo odlok, da si mora g. svetnik Podgoršek — pridobiti koncesijo v zmislu obrtnega reda! Dosedaj so se smele dobrotelne naprave snovati brez koncesije, a celjsko glavarstvo je menenja, da to ni prav. Bog vé po kakem zakonu se ravnaajo ti nemški uradniki.

Razne vesti.

* **Romantična poroka** se je vršila te dni v Krakovu. Poročil se je namreč poljski pesnik Lucian Rydel z neko kmetsko deklico iz bližnje vasi Bronovice. Rydel zavzema med poljskimi pesniki odlično mesto ter je čislán tudi v krakovskem društvenem življenju. Tem zanimiveje je bilo torej za tisoče gledalcev, ko se je pred cerkev pripeljala prava pravcata »kmečka svatba«. Vsi svatje so se pripeljali v kmečkih vozovih in vsi — ne izvzemši ženina in neveste — so bili oblečeni v slikovito narodno nošo, ki je običajna kmetom krakovske okolice. Vozove so spremljali kmečki fantje na konjih. P. snik bo imel svoj dom sedaj v domači vasi svoje neveste, ki bo tudi v bodoče opravljala svoja navadna kmetiška dela. Sestra pesnikove žene je pred nekaj leti poročila znanega poljskega slikarja Felmajerja. Tudi ta dva živita, kljub umetniškemu poklicu moževemu, kakor kmeta ter vzgojajeta svoje otroke za — kmete.

25-letnica vseučilišča v Črnovicah. Vseučilišče v Črnovicah obhaja te dni svojo 25-letnico, na kateri bo dunajsko vseučilišče zastopal rektor istega, profesor Schrutka.

Madjarski pisatelj Jokai o »javnem menenju«. Ko je te dni bil pisatelj Jokai na obisku pri bivši prestolonaslednici Štefaniji, grofici Lonyay, sprejela ga je ista zelo ljubezni ter ga vprašala tudi po njegovi ženi, bivši igralci. Na vprašanje Jokai odgovoril: »Visokost, to vprašanje me je sila osrečilo! Iz njega izprevidim, da ni bilo res, kar se je raznašalo z veliko vnemo, da so me namreč najvišji krogi radi moje ženitve izključili«. Štefanija na to: »To je nespametno; ali se sploh nahaja človek, ki verjame kaj takega?« Jokai je odgovoril: »Svet je že tak. V ljubezni smemo grešiti, kolikor se nam ljubi. Pred svetom ostajamo vzlic vsemu — poštenjaki. Ako pa svojo ljubezen sankcioniramo z zakonom, potem smo obsojeni«. Bistroumni pisatelj je s tem razgrnil in temeljito označil vso nizkotno ničevost in trhllost takozvane »javne morale« in »javnega menenja«, da bolje ni mogel. Strožje obsodbe teh dveh vsemočelnih činiteljev si ne moremo misliti. Tudi se ne smemo čuditi odgovoru Štefanije, ki je dejala, da jej je pisatelj govoril prav iz duše ter ga prosila, naj jo prihodnjič obišče skupno — s soprogo.

Loterijske številke, izžrebane dne 1. decembra t. l.

Trst	3	82	14	66	25
Linc	31	26	34	3	32

Književnost in umetnost.

«Slovenska zadruga». Tega lista, ki se vspešno bavi z vprašanji o slovenskem posojilstvu in naši zadrugi gospodarski organizaciji, je izšla 12. in zadnja letošnja številka z zelo mnogovrstno vsebino. «Slovenska zadruga» bo izhajala tudi v letu 1901. ter jo je naročiti pri upravnistvu: Slov. centralna posojilnica v Krškem. Celoletna naročnina znaša 4 K.

«Slovenska družina». Pod tem naslovom je začel v Trstu izhajati nov list, čegar prva številka ima nastopno vsebino:

Da se razumemo. F. R.: Vzgleđi ljubezni. Nekaj zgodovine o delu (pride še). I. U.: Narodno gospodarstvo. I. Uvod (dalje prih.). Slovenskej družini! Babica. Napitnica. (Iz rusčine prevel Ignacij Ivanovič). Razgled po svetu. Raznoterosti. Kratkočasnice. Uredništvo in upravnistvo: Slovenskim rodoljubom! Gospodarstvo in gospodinjstvo:

Alojz Jirásek: Dvorski. Lastnik in urednik g. Fran Rakuša. Izdaje in tiska tiskarna »Edinost« v Trstu. «Slovenska družina» izhaja na 12 straneh vsacega 1. in 15. meseca ter stane celoletno 4 krone, pol-letno 2 K. Naroča se pri upravnistvu Škorklja pri Trstu, št. 26 I, I. n.

Brzojavna poročila.

Vojna v južni Afriki.

CAPSTADT 2. (K. B.) Lord Roberts odpotuje dne 11. dec. v Evropo.

Krüger v Evropi.

BEROLIN 2. (K. B.) »Wolf« javlja iz Kölna: Ko je Krüger danes po nemškem poslaniku v Luksemburgu, Tschirskem, zvedel, da ga nemški cesar vsled že odrejenih dispozicij ne more sprejeti, je sklenil, da ne obišče Berolina, marveč se poda pred vsem na Holandsko.

Ustaja na Kitajskem.

LONDON 2. (K. B.) »Morning Post« javlja dne 29. nov. iz Pekinga: Grof Waldersee je v skrbel zaradi neklih ekspedicij v okolico pekingsko, misli pa, da so iste v obče potrebne in koristne. Tudi večina angleških častnikov jih odobruje. Angleži so zaseli »svetišče neba«, Amerikanci svetišče cesarskih prednikov, Francozi vzhodno grobovje, Francozi in Nemei zapadno. Nemški in francoski poslanik še nista prejela odgovorov svojih vlad glede predloženih zahtev.

WASHINGTON 3. (K. B.) Brzojavka iz Pekinga z dne 1. t. m. javlja: Nemški in angleški poslanik sta imela danes shod z ameriškanskim poslanikom Congerjem. Nemški poslanik je ostal eno uro, angleški pa dve uri pri Congerju. Ni pa znano, o čem so razpravljali; vendar pa mislijo v obče, da je Conger imenovana poslanika povabil k sebi, ko je sprejel važno brzojavko od svoje vlade. — Li-hungčang je sprejel od dvora brzojavko, v kateri se dovoljuje usmritev guvernerja v Šensiju. Nemei so sila delavni; dan za dnevom prireajo v oddelkih po 30—100 mož ekspedicije v okolico ter se malokdaj vračajo brez bokserjev in orožja.

LONDON 3. (K. B.) »Standard« javlja iz Tientsina z dne 30. nov.: Nemški vojski zelo trpijo vsled ostrega vremena. Umrljivost med njimi je velika. — Vojaškim oblastim se ne zdi potrebno nastopati proti temu, da Kitajci popravljajo brzojave. Zdi se, da ne vidijo nevarnosti v tem, da tukajšni Kitajci brez vsake zapreke občejuje s cesarskim dvorom in s Pekingom.

Prva slov. zaloga pohištva

iz odlikovanih in svetovnoznanih tovarn v Solkanu in Gorici

Antona Černigoj-a

se nahaja

v Trstu, Via Piazza vecchia (Rosario) št. 1.

(na desni strani cerkve sv. Petra).

Konkurenca nemogoča, ker je blago iz prve roke.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu
Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrcalih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franco vsakemu na zahtev.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunalo.

OBUVALA!

PEPI KRAŠEVEC

pri cerkvi sv. Petra (Piazza Rosario pod ljudsko šolo)

priporoča svojo

bogato zalogo raznovrstnega obuvala za gospode, gospe in otroke

Poštne naročbe se izvrše v tistem dnevu. Odpošiljatev je poštne prost.

Prevezna vsako delo na debelo in drobno ter izvršuje iste z največjo natančnostjo in točnostjo po konkurenčnih cenah.

Za mnogobrojne naročbe se priporoča

Josip Stantič

čevlj. mojster

